

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.193 van 5 maart 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 21 juni 2008 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter), aan verzoeker ter kennis gebracht op 21 juni 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op het arrest nr. 16.392 van 26 september 2008 waarbij de debatten worden heropend.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die loco advocaat Z. OTHMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 8 januari 2007 doet verzoeker een aanvraag tot het verkrijgen van een visum type D, zijnde gezinshereniging op grond van artikel 10, alinea 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in functie van zijn echtgenote, mevrouw B.H., van Marokkaanse nationaliteit.

Op 12 februari 2007 wordt het voorstel van afgifte van een visum type D goedgekeurd.

Op 4 juni 2007 doet verzoeker een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Op 27 juli 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarin hij bevestigt dat verzoeker in het vreemdelingenregister moet worden ingeschreven en dat een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna: BIVR) met een geldigheidsduur gelijkgesteld aan de verblijfsvergunning van de vrouw aan betrokkene moet worden afgegeven.

Op 1 september 2007 ontvangt verzoeker een BIVR met vermelding 'beperkte duur' geldig tot 31 mei 2008.

Op 21 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

"(...)

°De betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (art. 11, §2, eerste lid, 1°, van de wet):

X De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd. (art. 11, §2, eerste lid, 2°, van de wet): Uit het verslag van de politie van de stad Mechelen dd. 18 mei 2008 blijkt dat betrokkene niet samenwoont met zijn echtgenote. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheid- en vertrouwensbeginsel.

Verzoeker betoogt dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht tot doel heeft, dat de bestuurde zijn standpunt op nuttige wijze kan doen kennen en bovendien dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel respecteert door pas een beslissing ten nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van de relevante gegevens. Hiervoor verwijst verzoeker in referentie naar rechtsleer. Hij vervolgt dat het verhoor zal dienen als basis voor verdere stappen binnen de administratieve procedure, dat het daarom noodzakelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie en dat het verhoor daarom met respect voor het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht moet afgenomen worden. Verzoeker stelt dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht enkel van toepassing is bij afwezigheid van een normatieve regeling van de hoorplicht, dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht van toepassing is bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte, dat de bestreden beslissing gevolgen resorteert die een weerslag hebben op zijn rechtstoestand en dat deze een individuele draagwijdte heeft. Verzoeker betoogt dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur geldt bij het nemen van individuele bestuurshandelingen ten aanzien van burgers, ambtenaren, mandatarissen en andere besturen en stelt dat hij burger is. Verzoeker stelt dat in onderhavig geval duidelijk blijkt dat de hoorplicht die bestaat in hoofde van de dienst Vreemdelingenzaken niet vervuld werd, dat hij gehoord had moeten worden alvorens hem de bestreden beslissing werd betekend.

De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De beslissing tot weigering van verblijf kan

niet als zulke maatregel worden gezien. Dergelijke beslissing is niet gestoeld op het persoonlijke gedrag van de verzoeker zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur, maar op de toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Derhalve is niet voldaan aan één van de twee cumulatieve grondvoorwaarden voor de toepassing van de hoorplicht. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker in de uiteenzetting van zijn tweede middel het volgende verklaart: *“dat zulks heeft geleid tot een verhoor van verzoeker”* (p.3 van het inleidend verzoekschrift), waaruit volgt dat verzoeker geen belang heeft bij het aanvoeren van een schending van de hoorplicht.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900, RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). In zoverre het middel de schending opwerpt van de hoorplicht in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheid- en vertrouwensbeginsel is het onontvankelijk aangezien verzoeker niet uiteenzet op welke wijze deze beginselen geschonden zijn in combinatie met de hoorplicht.

Het eerste middel is niet ontvankelijk.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een eerste onderdeel van het tweede middel gaat verzoeker in op de vermeende schending van artikel 11 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat hij slachtoffer is van huiselijk geweld zoals bedoeld in artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat het feit dat zijn echtgenote weigert om bij hem te wonen om zo te verkrijgen dat hij voor een huwelijksfeest zou betalen, emotionele chantage is. Daarenboven meent verzoeker dat zijn echtgenote op dillatoire wijze klacht heeft ingediend jegens hem wegens schijnhuwelijk, hetgeen geleid heeft tot een verhoor van verzoeker. Verzoeker vervolgt dat zijn echtgenote op kwaadwillige wijze af wil van hem en dat zij hiervoor leugens en andere listen niet schuwt. Verzoeker meent dat zulks huiselijk geweld uitmaakt in de zin van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet en hij beroept zich aldus op huiselijk geweld. Verzoeker is derhalve van mening dat de verwerende partij in elk geval dient te motiveren waarom zij van mening is dat het niet zou gaan om huiselijk geweld gezien de mogelijkheid voor gedaagde om af te zien van een beslissing weigering verblijf. Verzoeker vervolgt dat het niet zo kan zijn dat zijn echtgenote beloofd wordt voor haar schandelijk optreden.

Hij stelt dat er dringende en voorlopige maatregelen werden verkregen in het kader van hun huwelijk en verwijst naar een bijgevoegd stuk. Verzoeker wijst er op dat de relatie tussen hem en zijn echtgenote gerechtelijk georganiseerd is, dat er afzonderlijke woonst is doch dat zijn echtgenote nog altijd gehouden is tot de huwelijksplichten waaronder bijstand, dat hoe minimum ook, er de jure nog altijd sprake is van een relatie, dat dit kan gekwalificeerd worden als een levensgemeenschap, dat de partijen immers nog gebonden zijn door de verplichtingen zoals vermeld in artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek, bepalingen die trouwens in zijn geheel van openbare orde zijn.

Verzoeker vervolgt dat wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen anders zou beslissen, zij een soort van feitelijke eenzijdige verstoting zou invoeren. Verzoeker meent dat het in dat geval zou volstaan voor iedere echtgenoot die verblijfsrecht heeft zich te misdragen en ervoor te zorgen dat zijn echtgenote dringende en voorlopige maatregelen zou verkrijgen opdat zij haar verblijfsrecht zou verliezen gelet op de afzonderlijke woonst die dan zou worden verkregen. Verzoeker benadrukt dat het huwelijk immers niet beëindigd wordt wanneer zulks een slechte echtgenote haar niet meer wenst, dat indien dit het geval zou zijn,

de verwerende partij erin geslaagd is een Belgische vorm van eenzijdige verstoting te hebben gecreëerd, dat dit een figuur is die terecht door elke Belgische rechtbank wordt afgewezen.

Verzoeker wijst erop dat men uit de feiten vermeld in de motivering van de bestreden beslissing geenszins kan afleiden dat hij niet meer getrouwd zou zijn met zijn echtgenote. Voor de volledigheid benadrukt verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken noch een andere Belgische overheid stelt dat het hier zou gaan om een schijnhuwelijk.

Verder stelt verzoeker dat de motivering niet pertinent is, dat de verwerende partij enkel dient te onderzoeken of er een band (huwelijk) bestaat tussen verzoeker en zijn echtgenote en zich niet in te laten heeft met eventuele privéproblemen tussen hen, dat op deze basis elke vreemdeling welke huwelijksproblemen ondervindt een verblijfsvergunning kan worden geweigerd, afgenomen en zelfs uitgewezen. Verzoeker verwijst ook nog naar een arrest van het Hof van Beroep van Brussel van 18 december 2007 waarin in niet te mis verstane woorden de puntjes op de i worden gezet in deze materie. Verzoeker citeert enkele zinnen uit het arrest.

In een tweede onderdeel van het tweede middel gaat verzoeker in op de vermeende schending van de motiveringsplicht door de bestreden beslissing. Hij stelt dat er met geen woord gerept wordt over het faxbericht van 16 juni 2008, dat de verwerende partij op zijn minst gehouden is rekening te houden met de feiten zoals ontwikkeld in dit schrijven en in het bijzonder met het vonnis van de Vrederechter. Dat in casu de bestreden beslissing hieromtrent niets vermeldt, dat de bestreden beslissing formeel niet gemotiveerd werd op dit punt.

Zowel in het eerste, als in het tweede onderdeel van het tweede middel is verzoeker aldus van mening dat er een gebrek is in de formele motivering. Verzoeker stelt immers eerstens dat de verwerende partij diende te motiveren waarom zij van mening is dat het niet zou gaan om huiselijk geweld gezien de mogelijkheid voor gedaagde om af te zien van een beslissing weigering verblijf en dat ten tweede met geen woord gerept wordt over het faxbericht van 16 juni 2008, dat de verwerende partij op zijn minst gehouden is rekening te houden met de feiten zoals ontwikkeld in dit schrijven en in het bijzonder met het vonnis van de Vrederechter.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439, RvS 17 mei 2005, nr.144.471). Voorgaande geldt eveneens voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing verwijst naar het toepasselijke wetsartikel, namelijk artikel 11, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat betrokkene niet meer voldoet aan één van voorwaarden van artikel 10 van de wet. De bestreden beslissing stelt dat betrokkene niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd. Verder preciseert de bestreden beslissing dat uit het verslag van de politie van de stad Mechelen van 18 mei 2008 blijkt dat betrokkene niet samenwoont met zijn echtgenote.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Waar verzoeker aldus van mening is dat de verwerende partij diende te motiveren waarom zij van mening is dat het niet zou gaan om huiselijk geweld, wijst de Raad erop dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt als zou verzoeker de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing in kennis hebben gesteld van het feit dat hij slachtoffer is van huiselijk geweld (emotionele chantage), zodat het de verwerende partij niet kan verweten worden hier geen rekening hebben gehouden of ook niet ten kwade kan worden geduid dienaangaande niet gemotiveerd te hebben. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot een blote bewering dat er sprake is van huiselijk geweld of emotionele chantage. Geen enkel stuk van het administratief dossier laat toe verzoekers stelling te bevestigen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de echtgenote van verzoeker een klacht heeft ingediend wegens schijnhuwelijk en dat zij verklaart dat ze nooit een relatie heeft gehad met verzoeker en ook nooit met hem heeft samengewoond.

Waar verzoeker van mening is dat er dringende en voorlopige maatregelen bekomen werden in het kader van hun huwelijk en dat met geen woord gerept wordt over het faxbericht van 16 juni 2008, dat de verwerende partij op zijn minst gehouden is rekening te houden met de feiten zoals ontwikkeld in dit schrijven en in het bijzonder met het vonnis van de Vrederechter, wijst de Raad op wat volgt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt enkel dat de advocaat van verzoeker inderdaad op 16 juni 2008 een faxbericht verstuurd aan de verwerende partij, dat luidt als volgt:

“Ik ben de raadsman van de heer E.H.A. (...), geboren op x (...) en thans wonende te y (...).

Mijn cliënt is gehuwd met mevrouw B.(...), met wie hij bovenvermeld appartement heeft gehuurd, maar die thans weigert om samen met hem op dit adres te verblijven. Ingevolge hiervan heeft mijn cliënt een procedure gestart bij de Vrederechter, die partijen niet kon verzoenen en bijgevolg dringend en voorlopige maatregelen heeft bevolen. Hiervan maak ik u in bijlage kopie over.

Bij een controle gisteren werd mijn cliënt opgepakt en opgesloten te Steenokkerzeel omdat zijn verblijfskaart was verstreken op 31 mei 2008. Mijn cliënt had zich reeds verschillende malen aangeboden bij DVZ Mechelen, met de vraag tot verlenging van zijn verblijf. Hij werd steeds weggestuurd met de mededeling dat zij ‘wachten op instructies van Brussel’.

U zal begrijpen dat deze gang van zaken niet door de beugel kan en dat er geen enkele reden is om mijn cliënt langer vast te houden. Het is het één of het ander, ofwel verlengt u het verblijf van mijn cliënt ofwel weigert u zijn verblijf te verlengen. U kan in geen geval mijn cliënt opsluiten wegens het niet nemen van een beslissing.

Bij gebreke van reactie binnen de 24u zal ik de vrijlating van mijn cliënt bij de RVV vorderen.”

De Raad stelt vast dat hieruit geenszins blijkt als door verzoeker aangegeven dat hij mogelijks het slachtoffer is van huiselijk geweld. In deze fax wordt door de advocaat van verzoeker enkel bevestigd wat reeds in de motieven van de bestreden beslissing te lezen valt, namelijk dat verzoeker en zijn echtgenote niet meer samenwonen. Gezien de gegevens in de fax geen nieuwe gegevens aanbrengen aangaande het niet of niet meer voldoen aan de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, noch aangaande het eventuele bestaan van huiselijk geweld (waarvoor artikel 11 in een specifieke regeling voorziet), diende de gemachtigde van de minister niet specifiek op deze aangevoerde fax te antwoorden, daar de fax geen bijkomende informatie bevatte waarover de gemachtigde van de minister kon oordelen en de determinerende motieven van de bestreden beslissing aldus volstonden en zelfs bevestigd werden door het faxbericht.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat enkel voornoemd geciteerd faxbericht werd doorgefaxt naar de verwerende partij, doch dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt als zou de advocaat van verzoeker, alhoewel als zodanig vermeld in zijn faxbericht, ook een kopie van het vonnis van de vrederechter hebben doorgestuurd. Ook de

faxinstructies wijzen erop dat de kopie van het vonnis niet werd meegestuurd nu blijkt dat voornoemd faxbericht pagina 1 van de 1 betreft en het dus niet voorkomt als zou in bijlage een kopie zijn meegefaxt. Zelfs als zou de verwerende partij de kopie van het vonnis ontvangen hebben, dan nog was zij niet gehouden dienaangaande te motiveren, nu ook uit het vonnis van het vredegerecht, zoals toegevoegd aan het inleidend verzoekschrift, blijkt dat enkel wordt ingegaan op het niet kunnen verzoenen van partijen, op het niet samenwonen en op de plichten van verzoeker ten aanzien van zijn echtgenote, doch hieruit blijkt niet als zou er sprake zijn van huiselijk geweld, zodat de redenering zoals weergegeven in de vorige paragraaf ook hier kan gevolgd worden. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

Waar verzoeker ook nog stelt dat de relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote gerechtelijk georganiseerd is, dat er afzonderlijke woonst is, doch dat zijn echtgenote nog altijd gehouden is tot de huwelijksplichten waaronder bijstand, dat hoe minimum ook, er de jure nog altijd sprake is van een relatie, dat dit kan gekwalificeerd worden als een levensgemeenschap, dat de partijen immers nog gebonden zijn door de verplichtingen zoals vermeld in artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek, bepalingen die trouwens in zijn geheel van openbare orde zijn en vervolgt dat wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen anders zou beslissen, zij een soort van feitelijke eenzijdige verstoting zou invoeren en ook nog stelt dat men uit de feiten vermeld in de motivering van de bestreden beslissing geenszins kan afleiden dat hij niet meer getrouwd zou zijn met zijn echtgenote, voert verzoeker een schending aan van de materiële motiveringsplicht in combinatie met artikel 11 van de Vreemdelingenwet.

Ook waar verzoeker stelt dat de motivering niet pertinent is, dat de verwerende partij enkel dient te onderzoeken of er een band (huwelijk) bestaat tussen verzoeker en zijn echtgenote en zich niet in te laten heeft met eventuele privéproblemen tussen hen, voert verzoeker een schending aan van de materiële motiveringsplicht in combinatie met artikel 11 van de Vreemdelingenwet.

Verder verwijst verzoeker nog naar een arrest van het Hof van Beroep van Brussel van 18 december 2007 waarin in niet te mis verstane woorden de puntjes op de i worden gezet in deze materie. Verzoeker citeert enkele zinnen uit het arrest.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 11, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, wetsbepaling in uitvoering waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan één van de voorwaarden genoemd in artikel 10;”

Artikel 10, §1, 4° van de Vreemdelingenwet stelt onder andere volgende voorwaarde:

“4° de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen:

- de buitenlandse echtgeno(o)t(e) of (...) die met hem komt samenleven, (...)”

Artikel 10, §1, 4° van de Vreemdelingenwet houdt in dat de vreemdeling die zich beroept op de gezinshereniging, niet alleen naar België dient te komen om met zijn echtgenote samen te leven, doch dat de echtgenoten ook werkelijk en op duurzame wijze moeten samenleven.

Bij de beoordeling van een verlenging dient rekening te worden gehouden met de feitelijke situatie zoals die werkelijk bestaat op het ogenblik van het onderzoek door de bevoegde overheid. Op het ogenblik waarop de administratie de zaak heeft beoordeeld was er geen samenwoning tussen de echtgenoten, dit blijkt afdoende uit de stukken van het administratief dossier, namelijk het verslag van samenwoning van de politie van Mechelen van 13 mei 2008 (de datum van 18 mei 2008 die voorkomt op de bestreden beslissing betreft duidelijk een materiële vergissing daar duidelijk blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het verslag van de politie van de stad Mechelen dateert van 13 mei 2008), waarin te lezen staat dat verzoeker niet meer op het adres woont en dit sinds oktober 2007. Dit gegeven wordt overigens niet betwist door verzoeker aangezien hij in zijn verzoekschrift zelf aangeeft dat er ook op het ogenblik van de bestreden beslissing namelijk 21 juni 2008, geen samenwoning was tussen hem en zijn echtgenote. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift zelf *"Er is afzonderlijke woonst doch de echtgenote van verzoeker is nog altijd gehouden tot (haar) huwelijksplichten waaronder bijstand"*. Hier wijst de Raad erop dat uit het door verzoeker toegevoegde vonnis van het vredegerecht zelfs blijkt dat het niet de echtgenote van verzoeker is die gehouden is tot bijstand, doch wel verzoeker zelf ten aanzien van zijn echtgenote.

Bovendien blijkt uit het verslag opgemaakt door de politie van Mechelen, zoals terug te vinden in het administratief dossier, dat de echtgenote van verzoeker heeft verklaard dat zij aan het scheiden zijn, dat beiden nooit een relatie hebben gehad en dat zij op 18 december 2007 een klacht heeft ingediend tegen verzoeker wegens schijnhuwelijk. Aangezien er op het ogenblik van de beoordeling van de verlenging geen sprake was van samenwoning, kon de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dan ook redelijkerwijs tot de conclusie komen dat niet meer voldaan is aan de voorwaarden van artikel 10, alinea 1, 4° van de Vreemdelingenwet en dat aldus toepassing dient gemaakt te worden van artikel 11, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de vraag of de echtgenote van verzoeker zich schandelijk heeft gedragen en het niet samenwonen buiten de wil om van verzoeker gebeurde, dient te worden vastgesteld dat verzoekers betoog geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing niet meer voldeed aan de voorwaarden gesteld in artikel 10, §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

De Raad wenst er ook op te wijzen dat in artikel 10, alinea 1, 4° van de Vreemdelingenwet sprake is van samenleven, zodat het enkele feit dat verzoeker en zijn echtgenote getrouwd zijn (en aldus gehouden zijn tot hun huwelijksplichten) en er aldus de jure nog altijd sprake is van een relatie, niets afdoet aan voorgaande vaststelling, namelijk dat de echtgenoten ook werkelijk en op duurzame wijze moeten samenleven.

Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van het Hof van Beroep van Brussel van 18 december 2007, dient opgemerkt te worden dat dit arrest handelt over een vestiging op grond van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker zich niet dienstig naar voornoemd arrest kan verwijzen, nu verzoekers verblijf geweigerd werd op grond van artikel 11, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 10, alinea 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Noch een schending van artikel 11 van de Vreemdelingenwet, noch van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 11 van de Vreemdelingenwet, alsook voert verzoeker machtsoverschrijding aan.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze vermeldt wie de bestreden beslissing effectief genomen heeft. Dat de bestreden beslissing het volgende vermeldt:

De Minister

De gemachtigde van de Minister van Asiel- en Migratiebeleid

De gemachtigde beambte art. 126 Gem Wet

N. A. (met handtekening)

Verzoeker is van mening dat hij niet kan nagaan wie de bestreden beslissing genomen heeft daar de bestreden beslissing noch een naam noch een handtekening van de Minister of zijn gemachtigde bevat. Verzoeker stelt dat voor zover zulks N. A. zou zijn, zulks machtsoverschrijding zou zijn daar deze beambte slechts een gemeentelijke ambtenaar is.

Artikel 11, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, wetsbepaling in uitvoering waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan één van de voorwaarden genoemd in artikel 10;”

Hieruit blijkt duidelijk dat het nemen van de bestreden beslissing tot de bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde behoort.

Op de bestreden beslissing staat duidelijk te lezen, onderaan de beslissing, dat deze genomen werd door de gemachtigde van de Minister van Asiel- en Migratiebeleid. Aldus kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze vermeldt wie de bestreden beslissing genomen heeft.

Uit de akte van kennisgeving van 21 juni 2008 blijkt eveneens duidelijk dat ondergetekende N. A. aan verzoeker kennis heeft gegeven van de beslissing van 23 mei 2008 op verzoek van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid.

De door verzoeker opgegeven kopie van de bestreden beslissing betreft hier duidelijk de kennisgeving van de bestreden beslissing, genomen door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid. Deze betekening kon geldig geschieden door een beambte van de gemeente, gelet op artikel 26/4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 8 oktober 1981), dat luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde, conform artikel 11, §2, van de wet, beslist om een einde te maken aan het verblijf van de vreemdeling die op basis van artikel 10 van de wet toegelaten is tot een verblijf in het Rijk, geeft hij hem een bevel om het grondgebied te verlaten. In dit geval mag de termijn voor het verlaten van het grondgebied niet minder dan 30 dagen bedragen. Het gemeentebestuur geeft van beide beslissingen kennis door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 14ter. De verblijfstitel wordt afgenomen.”

Gezien de bijgevoegde kopie, aan het inleidende verzochtschrift, enkel de betekening van de bestreden beslissing betreft, en niet de bestreden beslissing zelf, diende de betekening enkel te stellen ter verzoeken van wie deze beslissing werd betekend. Zoals reeds gesteld, vermeldt de betekening van de bestreden beslissing duidelijk dat de betekening gebeurt van de beslissing van 23 mei 2008 ten verzoeken van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid. De betekening geschiedde ook rechtsgeldig door het gemeentebestuur op grond van artikel 26/4 van het KB van 8 oktober 1981.

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing noch een naam noch een handtekening van de minister of zijn gemachtigde bevat, dient erop nogmaals op gewezen dat het door verzoeker bijgevoegde document niet de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid zelf betreft, maar wel de betekening van voormelde beslissing door het gemeentebestuur, zodat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat de bestreden beslissing zelf noch een naam noch een handtekening van de minister of zijn gemachtigde bevat.

Noch een schending van artikel 11 van de Vreemdelingenwet noch een machtsoverschrijding wordt aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van *“het recht van verdediging zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten.”* Alsook voert verzoeker een schending aan van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Onder de titel *‘Gebrek aan procedurele waarborgen’*, stelt verzoeker dat hij een begunstigde is van de Richtlijn 2003/86 in die zin dat hij conform art. 4.1 a de echtgenoot is van een derdelander welke hier toegelaten is tot een verblijf. Hij meent dat de bestreden beslissing niet is genomen met inachtneming van de artikelen 30 en 31 van EU Richtlijn 2004/38, waarvan hij meent dat zulkse bepalingen eveneens dienen te gelden in het kader van Richtlijn 2004/38 (waarschijnlijk bedoeld Richtlijn 2003/86). Na citering van het artikel 31.3 van de Richtlijn 2004/38 stelt verzoeker vast dat de bestreden beslissing louter een administratieve beslissing betreft die niet werd genomen na een procedure zoals voorzien in artikel 31.3 van de Richtlijn 2004/38, welke volgens verzoeker een grondrecht is van het Europees gemeenschapsrecht. Hij meent dan ook dat de bestreden beslissing noodzakelijkerwijze nietig is.

De Raad merkt op dat verzoeker inderdaad onder de toepassing valt van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, nu blijkt uit artikel 2, d) van voornoemde richtlijn dat gezinshereniging betekent

“toegang tot en verblijf in een lidstaat van de gezinsleden van een wettig in die lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land, teneinde de eenheid van het gezin te behouden, ongeacht of de gezinsband tot stand is gekomen vóór of na de komst van degene die in de lidstaat verblijft”.

Zoals verzoeker terecht stelt, is hij begunstigde van de voornoemde richtlijn in die zin dat hij conform artikel 4, 1, a) de echtgenoot is van een derdelander welke hier toegelaten is tot verblijf.

De Raad merkt eveneens op dat verzoeker geen begunstigde is van de Richtlijn 2004/38, nu voornoemde richtlijn in zijn artikel 3 de begunstigten bepaalt en dit als volgt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De Raad merkt op dat verzoeker geen familielid is van een burger van de Unie en aldus niet valt onder de toepassing van de bepalingen van de Richtlijn 2004/38.

Verzoeker meent ten onrechte dat de bepalingen die volgen uit EU Richtlijn 2004/38 eveneens gelden in het kader van de Richtlijn 2003/86. Nergens blijkt uit Richtlijn 2004/38, noch uit Richtlijn 2003/86 dat de bepalingen van Richtlijn 2004/38, richtlijn waarvan verzoeker geen begunstigde is, van toepassing zouden zijn op de begunstigten van Richtlijn 2003/86. Verzoeker zelf geeft ook niet aan op welke wettelijke grond hij voorgaande bewering maakt. Aldus blijkt nergens uit dat de bepalingen van Richtlijn 2004/38 op verzoeker van toepassing zouden zijn, zodat verzoeker niet dienstig kan aanvoeren dat de bestreden beslissing niet is genomen met inachtneming van de artikelen 30 en 31 van de EU Richtlijn 2004/38 en aldus ook niet dat de bestreden beslissing louter een administratieve beslissing betreft die niet werd genomen na een procedure zoals voorzien in artikel 31.3 van de Richtlijn 2004/38.

In een eerste onderdeel van het vierde middel, voert verzoeker de schending aan van artikel 31 van de Richtlijn 2004/38. Nadat verzoeker opnieuw voornoemd artikel citeert, stelt hij dat aan hem louter een beslissing werd betekend waartegen beroep openstaat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker stelt vast dat dit beroep niet beantwoordt aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 31 van de EU Richtlijn 2004/38 (ofwel grondrecht in het Europees gemeenschapsrecht). Verzoeker poneert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers enkel oordeelt over de wettigheid van de bestreden beslissing en niet over de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing.

Verzoeker vraagt ook om, in zoverre over het voorgaande onduidelijkheid zou bestaan, hieromtrent een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie.

Zoals reeds gesteld kan verzoeker niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 31 van de Richtlijn 2004/38 daar hij geen begunstigde is van de voornoemde richtlijn, zodat het eerste onderdeel van het vierde middel onontvankelijk is.

Gezien verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 31 van de Richtlijn 2004/38, dient er ook geen prejudiciële vraag dienaangaande gesteld te worden aan het Europees Hof van Justitie.

In een tweede onderdeel van het vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker stelt dat het Handvest sedert 12 december 2007 een juridisch bindend verdrag is geworden, dat de Belgische Staat gehouden is dit verdrag na te leven onder het adagium *patere legem quam ipse fecisti*. Dat de toepassing van artikel 47 van het Handvest dan ook gewaarborgd dient te worden in alle zaken die de Europese Unie regelt waaronder het recht op gezinshereniging. Na citering van het voornoemde artikel 47 van het Handvest, stelt verzoeker dat de invulling van artikel 47 van het Handvest gelijklopend is met de invulling van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) met het verschil dat het toepassingsgebied zich uitstrekt niet alleen over burgerlijke en strafrechtelijke materies maar ALLE materies die het Europees recht regelt waaronder dus ook het recht op gezinshereniging, dat de tekst zowel artikel 13 van het EVRM als artikel 6 van het EVRM incorporeert.

Verzoeker verwijst vervolgens op de toelichting bij het Handvest, zoals die vermeld staat in het Publicatieblad van 14 december 2007. Verzoeker citeert enkele paragrafen uit voormelde

toelichting en stelt vervolgens dat de rechtspraak in verband met artikel 6 van het EVRM dan ook relevant is ter beoordeling van het feit of dat onderhavig beroep voldoet aan de voorwaarde zoals gesteld in het Europees Handvest.

Verzoeker stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht dient te hebben en betoogt dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan stellen in strijd is met het begrip “*full jurisdiction*” volle rechtsmacht zoals vastgelegd in het EVRM en dus indirect van toepassing via artikel 47 van het Handvest. Verzoeker vervolgt dat het van belang is om te beginnen dat artikel 6, lid 1 van het EVRM niet alleen toegang tot een rechter garandeert maar ook eisen stelt aan de rechterlijke toetsing van overheidsoptreden.

Verzoeker geeft vervolgens in essentie een uiteenzetting betreffende artikel 6 van het EVRM aan de hand van rechtspraak en algemene rechtsleer. Toegepast op onderhavige beroepsprocedure stelt verzoeker dat de procedure aanvraag vestiging geenszins kan omschreven worden als een “*quasi jurisdictioneel orgaan*”. Verzoeker stelt dat hij integendeel niet eens gehoord werd bij de intrekking van de beslissing (verzoeker bedoelt waarschijnlijk de beslissing tot weigering) en dat aldus zelfs het hoorrecht niet op correcte wijze werd gewaarborgd. Verzoeker vervolgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve dient over te gaan tot een volledig onderzoek van de feiten en zelfs moet overgaan tot een ambtshalve onderzoek van de feiten. Verzoeker meent dat de Raad in principe zelfs gehouden is onderzoeksmaatregelen te bevelen wanneer zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden de nodige relevante feiten in het dossier te treffen. Verzoeker concludeert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve moet kunnen vaststellen dat verzoeker het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld.

De Raad wijst er op dat het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen in zijn arrest van 27 juni 2006 (zaak C-540/03) in overweging 38 uitdrukkelijk stelt dat het Handvest van de grondrechten geen bindend rechtsinstrument is, maar dat de communautaire wetgever, door in een overweging van een richtlijn te verwijzen naar dit Handvest, slechts het belang ervan wenste te erkennen, te meer daar het hoofddoel van het Handvest van de grondrechten een bevestiging uitmaakt van “de rechten die met name voortvloeien uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities en internationale verplichtingen van de lidstaten, uit het Verdrag betreffende de Europese Unie en de communautaire verdragen, uit het [...] [EVRM], uit de door de Gemeenschap en de Raad van Europa aangenomen sociale handvesten, alsook uit de jurisprudentie van het Hof [...] en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”. Hieruit volgt derhalve geenszins de rechtstreekse werking van het Handvest van de grondrechten. Er dient te worden verduidelijkt dat het Verdrag van 13 december 2007 tot wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (hierna: Verdrag van Lissabon) voorziet in de invoering van een nieuw artikel 6 in het Verdrag van 7 februari 1992 betreffende de Europese Unie (hierna: EU-Verdrag). Door de verwijzing naar het Handvest in het nieuwe artikel 6, eerste lid van het EU-Verdrag zal dit Handvest, dat initieel slechts een politieke verklaring was, na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon juridisch bindend worden. Het Verdrag van Lissabon dat op 13 december 2007 werd ondertekend, moet evenwel nog worden geratificeerd door de verschillende lidstaten van de Europese Unie alvorens het van kracht wordt. Hieruit volgt dat het Handvest vooralsnog geen bindende kracht heeft en de schending ervan niet dienstig kan worden ingeroepen.

In de mate dat verzoeker zich nog impliciet beroept op artikel 6, eerste lid van het EVRM dat voorziet dat bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgning, eenieder het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld, wordt er op gewezen dat dit artikel in deze niet toepasselijk is omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch over burgerlijke rechten noch over de gegrondheid van een strafvervolgning uitspraak doet. Tevens dient te worden benadrukt dat door het bespreken van

de rechtsmacht van een rechtscollege niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing aangetast is door enig gebrek.

In zoverre verzoekster zich beroept op artikel 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat Artikel 13 EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekster roept de schending in van artikel 6 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat verzoeker geen ernstige schending van artikel 6 van het EVRM aantoont.

Het tweede onderdeel van het vierde middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

In een derde onderdeel van het vierde middel, voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten.

Verzoeker stelt dat de kern van het afdwingen van procedurele regels in het nationale recht met betrekking tot het EU-gemeenschapsrecht vervat is in de Rewe Comet formule, die stelt dat wanneer het gemeenschapsrecht een materie niet behandelt, het eigen rechtssysteem van elk van de lidstaten de hoven en rechtbanken dient aan te duiden en zij gedetailleerde procedurele regels dient voor te schrijven die instaan voor de waarborg van de rechten waarop individuele personen zich kunnen beroepen op grond van de directe werking van het gemeenschapsrecht. De formule stelt eveneens dat deze regels niet minder gunstig mogen zijn dan gelijkaardige rechten in het eigen rechtssysteem noch mogen zij de uitoefening van de rechten afgeleid uit het gemeenschapsrecht, virtueel onmogelijk of overdreven moeilijk maken. Verzoeker vervolgt dat richtlijn 2004/38 effectief processuele grondrechten biedt voor individuen, dat de richtlijn verwijst naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de *'grondrechten'* eigen aan het EU-recht, dat processuele grondrechten hier eveneens onder vallen. Hij stelt dat het begrip grondrechten duidt op de grondrechten zoals het Europees Hof van Justitie (hierna: EHJ) deze erkend in rechtspraak of *'grondrechten zoals zij uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten voortvloeien als beginselen van gemeenschapsrecht'*. Verzoeker vervolgt dat het EHJ reeds verschillende malen oordeelde dat de algemene rechtsbeginselen waartoe de grondrechten behoren, integraal deel uitmaken van het gemeenschapsrecht. Na een uiteenzetting over wat juist grondrechten kunnen zijn volgens het EHJ, vervolgt verzoeker met de stelling dat de bescherming van de grondrechten als integraal deel van het gemeenschapsrecht niet enkel geldt met betrekking tot de maatregelen van de EU zelf, maar ook voor de maatregelen die de lidstaten mogen of moeten nemen uit hoofde van het gemeenschapsrecht, zodat in casu de Vreemdelingenwet voor zover zij handelt inzake materies die geregeld worden door het Europees Gemeenschapsrecht, waaronder het asielrecht, in overeenstemming dient te zijn met deze grondrechten. Verzoeker is van oordeel dat in elk geval deze grondrechten rechtstreekse werking hebben en dat het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie een samenvatting vormt van deze grondrechten.

Verzoeker verwijst naar rechtsleer en stelt dat de preambule van het Handvest over de bedoeling ervan geen twijfel laat bestaan: Onder eerbiediging van de bevoegdheden van de taken van de Gemeenschap en de Unie en van het subsidiariteitsbeginsel, bevestigt dit Handvest de rechten die met name voortvloeien uit de gemeenschappelijke constitutionele verdragen, uit het EVRM, uit de door de Gemeenschap en de Raad van Europa aangenomen sociale handvesten, alsook uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verzoeker verwijst uiteindelijk nog naar de zaak 222/86 (Heylens) waarin het principe van de rechten van verdediging bevestigd wordt.

Verzoeker haalt aan wat volgt: *'Aangezien de vrije toegang tot het arbeidsproces een fundamenteel recht is dat het verdrag aan iedere werknemer van de gemeenschap individueel toekomt, is de mogelijkheid van beroep in rechte tegen iedere beslissing van een nationale instantie waarbij de uitoefening van dat recht wordt geweigerd, van wezenlijk belang om de particulier een doeltreffende*

bescherming van zijn recht te waarborgen. Dit vereiste vormt een algemeen beginsel van gemeenschapsrecht, dat voortvloeit uit het constitutionele erfgoed dat alle lidstaten gemeen hebben en dat eveneens is neergelegd in de artikelen*6 en *13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens'.

Verzoeker stelt dat de rechten van verdediging in elk geval grondrechten zijn die gegarandeerd worden door het gemeenschapsrecht, dat het recht op een beroep in volle rechtsmacht een grondrecht is dat wordt gegarandeerd door het gemeenschapsrecht en dat voor zover het Handvest niet kan worden toegepast, bovenvermelde principes leiden tot een identiek resultaat aangezien het Handvest niet minder is dan de toepassing van deze principes.

In zoverre verzoeker aldus de schending van de rechten van verdediging aanvoert zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten, volstaat het vast te stellen dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

Het derde onderdeel van het vierde middel is onontvankelijk.

Het vierde middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.